

A Castellar, falten banderes

No n'hi ha prou amb què tota la xardor d'amor, de veritable amor a la Pàtria, s'estatgi dintre el cor de cada un dels seus fills.

No n'hi ha prou en commemorar una data, veure que l'Ensenya de Catalunya, la Bandera de tots els catalans, onegi victoriosa i flamejant solament en llocs oficials.

Aquestes quatre barres, el color de les quals simbolitza: la sang un dia heroicament res-sada; així com també, el foc que dintre tots els cors dels fills de la terra, s'abranda constantment per a il·luminar aquelles llibertats que ens foren arrabassades i que el transcurs dels anys, fa que cada dia les voiguem més nostres; i aquest color vermell de les nostres quatre barres, col·lor dir amor, amor pur i noble. Amor per tot el què sota els plecs d'aquestes sagrades barres, s'hi pugui embolcallar. No pot mancar, quan menys en les grans diades de la Pàtria, en cap dels cimars o balconades d'aquells casals o fogars, on es vetlli el progrés i l'avenir de benestança de tot un poble que quan parla, també ho fa amb el color de les seves barres.

Drap de la Bandera Catalana! Tu ets qui abrigues les cendres d'un ahir tan gloriós i d'enmig d'elles encara en guspireja el culiu i ell és qui alimenta les teres quatre barres.

El dia 11 de Setembre, és el dia màxim de la Bandera dels catalans de cor lleial i noble i aquesta bandera no pot ésser solament i molt menys en aital diada, l'enssenya d'un lloc oficial o la divisa d'un estanc; sinó que allà on hi hagi o pugui haver-hi una altra enssenya o bandera, no pot mancar-hi la de tots els catalans, la feta amb sang, la vivificada per la xardor d'una cendra i la de l'amor, la nostra, la de tots, tan si som de llevant com de ponent.

Ara, encara hi som a temps, el dia 11 de Setembre, ha d'onejar a tots els vents la nostra enssenya, altrament serà despreciar-la, que equival a dir trair-la.

Catalans! Envorant-la ens farem més forts i grans.

TEMES D'AGRICULTURA

Feines i llavors. pel setembre i el cultiu del panís i escaiola

Per a les comarques a les que s'hi conrea la vinya, aquest mes és com el de juny per aquelles destinades al cultiu de cereals. És l'hora de recollir els fruits per als que s'ha treballat tot l'any, i l'hora, a l'enssem, d'ésser jutjats pels fets, ja que és quan l'agricultor veu premiada la seva diligència i els seus estudis aplicats al cultiu, o veu condemnada la seva deixadesa i mesquinesa manifestada en no haver fet els treballs corresponents, ni aplicar els adobs, ni els insecticides necessaris, etc.

És aquest mes de verema, gairebé un dels mesos que l'agricultor té molta feina, des del començament a l'acabament. Aquesta producció anual dels raïms, té molta importància, pel que molts països

en trenen algunes substàncies molt importants.

El pagès és quan en aquest mes ven la collita plena, que els seus treballs i esforços veu que han donat resultat, ell amb la il·lusió i l'orgull de tenir una anyada bona i pensant que ell ha tingut de vetllar perquè anessin bé i cap sobrevenença no pogués destruir el fruit, que prou costa de tenir i evitar les contrarietats que subvénen.

FEINES DE CASA.—Encara deu seguir-se la preparació dels cellers i utensilis per a la verema, el qual deu fer-se sense esperar a què aquesta comenci; altrament, si a darrera hora no es tenen les coses a punt, es perd molt temps.

TREBALLS DE LA TERRA.—S'han de llaurar els camps que es deuen sembrar de cereals. S'han d'acabar d'arreglar els camins per al transport de raïms. Poden escurar-se els recs per a desguàs de les aigües plujanes de l'hivern.

CULTIUS — PLANTES HERBACIES — Poden sembrar-se les llavors de què s'ha parlat amb referència a l'agost.

Es dallen i recullen els farratges. S'arrenquen els cacauets. Es sega el panís, el mill, l'escaiola i el fajol. A fi de mes es comença a segar l'arròs i el blat de moro.

VINYES.—Es cullen els raïms, aventant o retrocedint la collita, segons la varietat que es cultivi i la mena de vi que es vulgui fer.

ARBRES I ARBUSTS.—Es cull la fruita que es vol conservar per a l'hivern. Encara poden empeltar-se, a ullet, alguns arbres.

En els llocs freds, si a fi de mes plou, es sembren dins el bosc, llavors de pi bord, pi pinyoner i altres plantes petites.

EL CULTIU DEL PANÍS.—És diferent del blat de moro; el panís té el gra més rodó i més brillant; creix molt de pressa. El panís, gairebé total, es cultiva per l'alimentació d'alguns ocells. Es cultiva molt cap al nord de Catalunya, però cultivat al regadiu, perquè al secà no produeix molt. El panís, cap a l'Àfrica, és un gran aliment pels habitants que viuen allà. El panís de l'Àsia, si aquí a Catalunya es cultivés molt, també se'n podria fer sucre. En algunes comarques de Catalunya, ja en fan, per la manca de sucre.

L'escaiola es fa igualment que el panís, a la primavera i principis de l'estiu; necessiten adobs i també és bo per a farratge.

SEMBRES I LLAVORS A PLE AIRE.—Col borraixona comuna, col genovesa, col de cabdell, col francesa, col de mitra, ensiam escaroler, ensiam romà llarg negre, ensiam romà blanc, escarola doble crespada, escarola cabell d'àngel, espinacs, pastanagues de taula, remolatxes, julivert, porros, ravenets rodons, raves llargs, serfull, xicoira, xirivies, pèsols «nanos» de set setmanes, naps llargs blancs, naps rodons blancs, naps llargs negres, bledes morades d'hivern, ceba primerenca blanca, ceba primerenca de campany, ceba grossa dolça, faves primerenques, mongetes tardanes (a primers de mes), ravenets mitjans, tuberculs, esqueixos (es transplanten) escarxofes i maduixeres.

AGUSTÍ RIFER VILA

CASTELLARENCSS!!

SUBSCRIVIU-VOS A «LA FARGA»

SILUETES DE CAMPANYA

RECORDS...

per LL. CANET I FOIX

IV

Les llums del cap al tard, tenyeixen d'un color trencadís el poble de Martín del Rio. I sota la seva influència apareix envoltat d'una somnolència voluptuosa.

Avui és diumenge i es revela perfectament. Doncs el Comissariat General de Guerra, (servei de Propaganda), ha enviat un cotxe altaveu-ràdio-gramola i amb aparell cinematogràfic i tot. Ja que el vespre, sota la llum de les estrelles i a la plaça mateix es farà una representació de cinema. «Chapaief, o el Guerrillero rojo» és què tenim en cartell.

Mentrestant en aquesta hora i aprofitant la música—que per cert ací va molt escassa,—soldats i noies, ¡«alça amigu»!, dansen dessota l'arbre de la plaça tal volta imaginant-se en el brancatge de l'arbre un envolat, en la música de disc una orquestrassa i en aquest diumenge d'agost, una Festa Major...

Toquen un disc darrera l'altre.

De manyos, manyes i soldats, no es pot passar avui per la plaça. I això, ofereix indiscutiblement un quadre encisador, magnífic.

Aquesta música però, té una mena de regust d'enyorament que s'encomana. Infundeix nostàlgia... Evoca records... Remou cendres... Immaculades cendres...

Jo no ho sé, no m'hi he pogut estar. Avui tinc un dia d'aquells que voldria viure apartat de tothom i més aprop que mai del meu ideal. Sento enyorament i nostalgia d'aquella que no pot de cap manera transcriure's en el paper.

Un consol immediat, l'he trobat en el meu bloc, en els meus records i apartat un xic d'aquest tragi diumenge, que ofereix, avui per primera vegada d'ençà que som per aquestes terres, el poble de Martín...

Amb el meu bloc sota el braç, he vingut arrant del riu. Dessota aquells arbres verds, aquells xops pintats d'esmaragda...

Ajassat a l'hervei i mirant el poble que s'hi van trencant les llums que moren, escric, penso, glatiexo, visc!...

Sento tota una barreja d'influències que guirabé no em deixarien determinar per una. Però, n'escullo una, que fet i fet ja va lligada sinó amb totes, amb moltes.

Aquella graciosa lletra que vaig rebre l'altre dia, signada per: *Un grupo de fermentas admiradoras*, llegidores de «LA FARGA», és douce, sense desairar

demés llegidors i amics, per a quí escric. Si, per vosaltres precisament.

Que podrien haver ho escrit en broma, en qualitat de divertir-vos... No m'importa. No vull saber-ho. M'agrada el vostre acudit i tal com em pregueu, us correspon. Ara que l'amic Genescà, no sap de qui són els records...

Altrament, quan una lletra ve de l'abandonada pàtria, que n'és de dolça...

Després de tot, l'acudit em féu feliç i fos qui fos qui la vagi escriure, l'escrivis pel que l'escrivis, era algú que vivia en el meu poble. Que tal volta com jo, havia nascut en aquell poble que té tantes muntanyes de pins, que té tants ocells, que té tan sol, tants camins!..

I aquells carrerons tan poc simètrics, però, tan bonics. Que quan jo n'era infant, i anava a l'escola sempre ens hi empaitavem amb altres nois. Que després quan era més gran, hi passava per veure-hi alguna noia... I que finalment, el dia que partiem per ací al front, quan hi passava, amb els ulls i amb el cor, m'anava acomiadant de tots, àdhuc de totes les pedres... D'aquelles pedres que m'havien vist créixer, que m'havien vist tots els dies i que a desgrat de tot, no sa-

bia pas si les tornaria a veure mai més!...

Es clar que calia confiar, i confiava. Que calia una ferma voluntat, i la tenia. Que eren necessàries un munt d'il·lusions i aquestes, mai m'han abandonat. Però, una bala podia, pot ésser més forta.

No tenim por per això! Tenim il·lusions i esperances més fermes que mai!

Guanyarem, perquè no escatimarem cap sacrifici!

Davant una vandada d'ambiciosos, d'invasors i assassins i posarem, sense descuidar els fusells, una barrera, un mur de pensaments i de cors.

Els que caiguin en la lluita, seran herois. Herois que hauran donat llur sang, llur vida per la independència de la seva pàtria, per la llibertat del seu poble!...

S'ha anat fent tard.

Del poble diumenge, n'afueixen encara les notes de la música, que ja comença a barrejar-se amb els cants dels grills.

Allà al ponent, resta difumat un lleu toc de porpra i naure.

El poble de Martín, ja solament és una silueta graciosament retallada.

Pels parapets més pròxims, es destaca el centinella altiu... digne...

El riu cançoneja suau. I per entre el brancam dels xops que s'adormen i brilla la lluna. L'astre romàntic que m'imagino que en aquestes hores, també banya el meu poble...

Front de Terol Martín del Rio, agost 1937.

Un dia viscut al Carrascal núm. 3

Ja clareja!, les ombres de la nit languidegen i suauement es van esfumant fins aparèixer el nou dia; a la trinxera es nota moviment, és l'hora de fer el relleu de guàrdia; els soldats de torn són despertats i malhumorats s'han aixecat a complir amb la seva obligació; gran contrast amb els rellevats, els quals desvetllats i contents, marxen a descansar a les seves respectives «xavoles» (barraques).

La guàrdia entrant, mig ensonyada encara, va ocupant els seus llocs; al traspuntar el dia, és l'hora que l'enemic es mostra més actiu; els seus fusellers desapareixen acompassadament; més avall la seva metralladora «cantà»; se sent un crit d'alerta, un morter!, aquest crit fa passar la sou; la guàrdia desvetllada ja, s'aplana automàticament i el brunzir peculiar del morter, se sent passar per sobre el parapet, esclatant a deu metres lluny; mala

punteria!, clama un, si jo... alerta!, morter a la vista!, i tots a una queden bocaterrosos dins la trinxera; passa xiulant i cau molt més a prop que el primer; la seva explosió els ha omplenat de fum i rocs; sense perdre la serenitat, se sent una veu: maleïts feixistes, ja van aprenent de tirar!

Una hora més tard i el foc de morter ja s'ha parat; la metralladora tampoc tira; sols de tant en tant un dispar fereix l'espai i els sacs terrers cuiden de tallar-li el seu destí; un de la guàrdia, impacient i excitat, es prepara a tirar i apunta maleïts «pacus»!, reganya entre dents; el seu caporal, però, amatent, li mana abaixar l'arma, no tiris!, ordre del Comandant de no tirar, deixa'ls que gastin munició en va, tiren a cegues; la tàctica bona, és cada bala un objectiu, segueix-la; el soldat convençut, posa, però rondi-

nant, el segur i continua vigilant; el caporal dona una mirada als seus homes i satisfet d'ells, lliga tranquil·lament una cigarreta amb tota cura.

A l'hora d'esmorzar, l'ajudant del cuiner passa l'avis a totes les seccions; els més matiners es desperten tot seguit, altres contemplen un ratet la mandra, fins que amb tota calma agafen el plat i segueixen els altres; a tota la trinxera repiquetegen alegrement els plats i culleres, els ressagats mig adormits, encara segueixen els últims; un clava cop de cap a una barra que el desvetlla totalment, els demés riuen; el cuiner rodanxó i rabassut reparteix flemàticament amb un gros «cutxaró», el cafè i llet; els primers que han fet, ja fan cua per al reenganx; l'esmorzar, però, ve tot just i el cuiner amb cara avinagrada els diu que s'ha acabat; tots marxen rondinant, quan és bo sempre ve just, però quan és dolent...

A mig matí, l'hora de reconeixement; desfilada de soldats amb floroucs, grans, mal d'estómac, etc., etc., passen a la infermeria; a la llunyania el soroll d'un avió fa alçar la vista a tots; els que estan dintre les xavoles surten a contemplar-lo, és nostre!, mentida, és facció i de reconeixement!, efectivament, dona uns quants vols d'observació i desapareix pel mateix camí que ha vingut; el matí s'esmuny amb rapidesa sense res més de nou.

Fa una calor aplastant, tots porten els pantalons tallats a mitja cuixa, per anar més a la fresca i amb el tors nu cremat ja del sol; més que un front, sembla talment un camp «desnudista», però res, la comoditat és mitja vida. Ja passen els primers soldats amb el dinar a' plat, és arròs, molts fan una ganyota i es fiquen dintre la «xavola», menjaran del seu paquet que han rebut, tenen sort; mentrestant el front continua relativament calmos; acabat de dinar, una part dels soldats amb les respectives cantimplores i les dels altres, travessen el fatídic Carrascal a buscar aigua; a tot el bosc es veu la grapa ferotge del feixisme destructor, trinxeres en runes, els arbres desvastats com si haguessin passat un huracà, tombes per tot arreu i tot el que la vista abarca, desolació i més desolació, és la guerra dura i sense pietat; indiferents passen els soldats pel mig d'aquests estralls, fa temps que no veuen res més i ja no els impressiona; amb el somriure a flor de llavi segueixen alegrois el seu camí, el tanc d'aigua ja els espera i les cantimplores són omplertes a tota pressa, i tornant a la trinxera tot seguit.

Ja ha arribat la correspondència i els paquets, l'hora més desitjada i més feliç dels soldats; el «cabo-furriel» va nòmbrant i repartint els paquets i les cartes, al seu entorn s'han aglomerat tots els sol-

datos, àvids de saber noves dels seus; els que tenen paquet, la seva cara resplandeix de satisfacció, tots van desfilant amb cartes als dits, els uns de color de «rosa», no gosant-la obrir, la van giravoltant freturosos de saber el seu contingut, esperant, però, estar sols per a poder així gaudir-ne més plenament; altres reben noves dels seus pares, família, amics, no tenen espera, impacients l'obren allí mateix i passen uns moments inoblidables recordant temps llunyans que esperen amb ànsia poder tornar a reviuir; molts, però, queden davant del «furriel» mirant tristament com s'han acabat les cartes; aquesta vegada per ells no n'hi ha i les seves mirades velades de pena, segueixen els moviments de satisfacció dels que han tingut més sort, en aquell moment contemplen a un soldat que té mitja dotzena de cartes als dits i no sap per quina començar; giren el cap i l'esperança del demà els fa retornar l'alegria perduda. Molts amb gran gatzara ja van a contestar-les tot seguit; altres les llegeixen dues i tres vegades; més avall un grup de soldats fan broma, al mig d'ells surt una veu que llegeix una carta humorística, que és repetidament coronada amb grans rialles; més amunt per contrast, n'hi ha un de sol que té una carta voltada de cinta negra; la seva cara reflexa un gran dolor i sembla a punt d'esclatar amb plor, mossega el llavi fins a fer-se sang, pobre xicot, ha rebut males noves, la seva alegria ha estat tallada de cop per aquella carta inesperada; dona una mirada al seu entorn, tot és alegria, humor, rialles; la felicitat dels altres el fereix en aquells moments; d'una revolada s'aixeca i va amagar el seu dolor en un lloc més aïllat.

La tarda s'esllangueix de pressa, el sopar ja està fet, és bo, patates i monges, els soldats disfruten; es va enfosquint i les ombres ombregen el Carrascal, que sembla cobert de fantasmes; l'hora de guàrdia de nit és arribada, els oficials donen ordres, els sergents i caporals preparen els seus homes; els llocs de guàrdia es cobreixen silenciosament, amb fusell i baioneta calada, amb la mirada penetrant, atents a descobrir el menor moviment o temptativa de l'enemic; la guàrdia!, lloc de gran responsabilitat, a la seva mà està la vida de cents de companys que descansen confiats; ella es fa responsable de tot el que pugui passar; per això, conscient del seu deure, vigila constantment a l'enemic, que davant aquells ulls perspicaces no passa res desapercbut; és prop de mitja nit i la contrasenya corre de boca en boca, els fusells a punt i la vista a l'aguait de qualsevol remor. La calma és absoluta, res de nou en el front i allí a les trinxeres es dibuixa el perfil enèrgic d'un home lleial i disciplinat, disposat a desbaratar i contrarestar els mil·lors plans feixistes. Que la sort els acompanyi.

CASIMIR SAMARANCH

Carrascal núm. 3, 15-8-37.

TEATRALS

Una de les coses que més embelleixen els pobles, dins la categoria dels assimilats a Castellar, no hi ha dubte: és el teatre. No perquè sigui un atractiu-diversió, sinó perquè ell està fonamentat amb la base primordial per a fer florents els pobles dintre d'una societat digne. I aquí a Castellar, sortosament, tenim l'Esbart Teatral, pel qual tots quants siguin els elogis, seran pocs envers la seva voluntat i el seu acert en totes i cada una de les seves representacions.

Si, volguts lectors; l'actuació que ell ve desenrotllant val més que una ovació en cada final d'obra, amb que s'els agreix. Tot el seu conjunt es fa mereixedor de la nostra admiració i amb tota sinceritat debem expressar aquelles paraules que escapen del cor en una confessió íntima i dedicar-les totes els seus interprets en prova de la nostra afirmació envers els seus esforços.

No són moltes les representacions que he tingut ocasió de presenciar, però si les necessàries per a formar-me un modest judici de fins on pot arribar l'Esbart Teatral.

En una de les ressenyes, segurament molt més acertades que les meves, del volgut amic i company Alfons Gubern, qual deure el fa estar lluny de nosaltres, recordo que insistia en que s'emprenguessin una tongada d'obres fortes dels grans mestres i fer-nos sentir els seus pensaments i no poso cap dubte que el seu desitg, si la continuïtat actual no para, serà complet i coronat d'èxit.

Diumenge, a la nit, amb la representació d'«El Rei de la llana» lograren un altre triomf. No perquè l'obra en si sigui de les que fan exhalar sospirs com altres de caràcter més dramàtic, però si que la seva finura enalteix a l'admirat autor N'Alfons Roure.

Tots els respectius papers foren encarnats amb força acert i en prova d'això ho afirmen els càlids aplaudiments a: b què ho remercià el nombros i distingit públic que omplenava el saló d'espectacles.

No està en el meu desitg extendre en classificacions, però si seguir la meua missió encaminada a la present ressenya, sempre d'acord amb les actuacions i a profit dels seus interprets.

De nou tinguérem ocasió d'admirar a la notable actriu M. Vila, quins mèrits tenim ja comprovats, encara que segurament degut als seus anys d'actuació, guarda quelcom que la fa mostrar amb petites exageracions en algunes escenes, i això no vol pas dir que resti mèrits a la seva gran vàlua.

Les notables actrius també professionals C. Domènech i M. Deop, produïren una sensació admirable. La primera

que per la seva ven fins a l'obligar a expressar-se amb energia en certs moments, aquella fa que obtingui l'èxit en els papers de caràcter romàntic com el que en el d'*Isabel*, representava i a més d'això es pot comptar entre les que practiquen el teatre modern. I la segona ens demostra també en el paper de *Ketti*, la seva sobrada vocació per les «taules» i deixà ben palesa la seva actuació com a professional.

Les distingides actrius amateurs locals T. Casé, M. Ribas, A. Alsina, R. Montserrat, A. Arderius i A. Ubàguls, mereixen també tota la nostra aprovació d'èxit i dintre poc m'atreveixo a dir, que ens podrem deleitar amb les seves actuacions, que tan prompte amb un esforç de voluntat en treguin aquesta petita indecisió per a representar els papers amb tota soltura, s'aproparan a les notables actrius dintre de les distingides files teatrals.

En quan als actors, el correcte i distingit públic castellarenc sap prou bé, que l'Esbart Teatral compte amb alguns elements els quals no fan possible cap fracàs.

Qui no recorda, en el transcurs del tercer acte, l'escena entre *Flora*, *Tommi* i *Felip*? I aquí A. Girbau, encarnant aquest últim paper, no se'n mostrà com un aficionat, no se'n mostrà com un amateur, se'n mostrà com un actor complet, insuperable, fins arrancar unes xardoroses ovacions i obligant-lo a correspondre al delirant públic que sapigué apreciar tot quant acabava de prenciar.

Aquesta obra té una sèrie de papers importants i així veiem també el de *Rafel*, interpretat per J. Vilanova, fent-nos reviu en algunes escenes aquelles emocions amb que ens té ja acostumats, fent-nos oblidar la nostra vida-realitat, per a viure uns moments plens d'emoció.

I seguint, podem remarcar a *Tommi*, «El Rei de la Llana», interpretat per J. Ribas Illa, que també estigué molt encertat, així com també J. Oliveras i R. Rocabert.

Tampoc són de despreciar els altres, puix que tots compliren bé i que E. Borrell, en el de *Boniquet*, i Sabater en el de *Bobó*, també feren les delícies del públic.

En aquesta representació, però, cal remarcar i com a conclusió de les actuacions, la de R. Rocabert, qui se'n revelà per complet interpretant a *Dik* i com a galant jove. Aquella indecisió i temença pot dir-se que ja quasi no es veïa en ell i en certs moments arribà a l'altura de la seva estimada *Isabel*.

La peça fou també força divertida i ben interpretada per les senyoretes A. Arderius i A. Alsina, acompanyades per J. Ribas Illa, A. Girbau i J. Oliveras, resultant un «Oncle Benet» ben alegroï.

La decoració, rica i de gust, enaltint també l'èxit obtingut, encara que degut al seu canvi en cada acte, se'n presenten

aquells intermedis tan pesats que és el que cansa al públic; no obstant, hom pogué constatar en el transcurs d'un d'ells, les correccions dintre l'escenari per tal de fer-los el més curts possibles.

Resumint l'espectacle, no em queda més que felicitar a tots els components d'aquesta selecta funció, fent-la extensiva o tots els pertanyents de l'Esbart Teatral pels ja in comptables èxits obtinguts, esperant no haver causat el més petit greuge pel meu modest judici en aquesta senzilla ressenya i augurant pel temps venidor nous èxits, puix que el teatre, a més d'aquest qualificatiu, és també instructiu i cultural, que vol dir tant com riquesa dels pobles.

A part de tot això i amb el fi amb què es celebren aquests festivals, tenen un doble sentit humanitari, ja que a profit del Socors Roig de Catalunya (S. R. I.), en els temps actuals, representa d'una inestimable vàlua.

QUIRZE MORERA

L'Agrupació de Barbers a tot el poble de Castellar

Aquesta Agrupació, malgrat la seva voluntat de continuar els preus de barberia com fins el present, a causa dels constants augmentos dels utènsils materials i demés efectes de barberia per una part i per l'altre tenint en compte que els preus actuals permeten repartir un jornal honorós per cobrir les necessitats més peremptòries de la vida, degut a l'increment fabulós que han sofert els queviures, ens veiem obligats a establir la nova TARIFA DE PREUS:

Afeitar	0'50
Tallar cabells amb tisora	1'50
« « « màquina	1'25
Passar la màquina	0'50
Tallar la Barba	1'—

Creient que la majoria de ciutadans comprendran la raó que ens assisteix i que el nou augment és més que justificat, queden vostres i de la causa.

Per l'Agrupació,

LA JUNTA

Aquesta tarifa començarà a regir a partir del dia 7 de setembre.

NOTICIARI

L'ACCIDENT DE LA SETMANA PASSADA

Ampliant la informació de l'accident ocorregut el passat divendres als forns de calç de «Mas Olivet», de la qual en fou víctima l'obrer de l'Empresa Col·lectivitzada Grau S. A. de Sabadell, Vicenç Recaj, hem de consignar que després d'enaltir l'actiu treball que desenvoluparen els obrers de la casa Anastasi Miralles, conjuntament amb aquests els companys de l'accidentat, per tal d'anar rebuidant el forn, ho aconseguiren aproximadament a dos quarts de nou del vespre del ma-

teix divendres, éssent col·locat seguidament a l'ambulància de la Creu Roja de Sabadell, i conduït a la Clínica de la Mútua d'Accidents del Treball de dita ciutat, on li apreciaren que la cama que li havia quedat presonera, apareix totalment cremada a causa del vapor que més o menys encara desprenien les cendres existents a l'esmentat forn.

No obstant i això, l'infortunat company a l'ésser allitat li sobrevinguren vòmits de sang a causa del masament que sofrí atribuint-se aquests a alguna lesió que sofrí al pit, deixant d'existir a les poques hores.

A l'acte de l'enterrament que tingué lloc el diumenge, hi assistí el Consell Municipal, el Jutjat Popular i el propietari i obrers del forn on ocorregué l'accident.

Novament bo i deplorant el fet, traslladem el nostre més sentit condol als seus familiars, Empresa Col·lectivitzada Grau, S. A. de Sabadell, i a N'Anastasi Miralles, d'aquesta localitat.

LA XIFRA DE NEGOCIS

Dimarts passat estigueren a la nostra població uns Inspectors de Finances de la Generalitat de Catalunya per tal de verificar algunes visites a industrials relatiu al compliment de la disposició sobre el llibre de la xifra de negocis.

Novament insistim sobre el particular perquè aquells industrials o comerciants que encara no s'hagin proveït de l'esmentat llibre i per tant no hagin presentat les oportunes declaracions que mensualment deuen fer i presentar-les al Consell Municipal, no vacil·lin en realitzar-ho en evitació de possibles perjudicis.

FERITS PROCEDENTS DEL FRONT

Es troben a la nostra població disfrutant de llicència per ferits procedents del Front, els nostres amics Feliu Torrens Rodamilans i Joan Lleixà Galve, ferits d'un braç i una cama, respectivament.

També ens assabentem que es troba ferit a l'Hospital General de Tarragona, el nostre amic Andreu Arqués Climent.

Sincerament ho deplorem, desitjant a tots un prompte i total guariment.

LA TRAMESA DE PAQUETS AL FRONT

Restablert el servei de paquets al Front, per tant i com de costum, els qui ho desitgin poden fer els envios i la Carteria d'aquesta població, demostrant el bon zel i sentiments que l'animen i a la vegada ocasionar menys molèsties pel públic que utilitza l'esmentat servei, a partir d'ahir i fins demà dissabte, inclòs, despatxarà: Al matí, de les 5'30 a les 7 de les 5 de la tarda a les 9'30 del vespre. Transcorregut el termini fixat com a extraordinari, el despatx quedarà normalitzat a l'horari anterior.

NOTA DE REDACCIO

Per manca d'espai deixem de publicar el moviment demogràfic, així com també algunes notes, el qual inserirem en el pròxim número.